

Když si najdu chvílku volného času, zachumlám se do postele, otevřu si svůj tajný deník a píšu si do něj svoje nejlepší zážitky nebo příběhy:

1.1. 2008

MŮJ MILÝ DENÍČKU!

Když jsem byla ještě malá, chtěla jsem být vílou z pohádky, která objeví tajný vchod do nádherného světa plných kouzel, přání, kde zpívají ptáci, voní kytky, kde bych mohla tančit, smát se, radovat a nikdo by mě nepozoroval, nerušil, měla bych tam svůj klid a pohodu.

Ale vrátím se do reality.

Do mých osmi let jsem vlastně žila téměř jako ta pohádková víla. Byla jsem jedináček, měla velký pokoj sama pro sebe, kde jsem opravdu i tančila. Ale touha po sourozenci byla veliká. A právě v osmi letech k nám do rodiny přišel pětiletý Pepík z dětského domova. V tu ránu bylo mé soukromí pryč. Pepík byl kluk se vším všudy a já zatoužila po sestřičce. Za dva roky, to mi bylo deset let, jsme se rozrostli zrovna o „sestry“ dvě. Desetiletou Lucku a čtyřletou Kačku. A co mé soukromí!!!!

S jejich příchodem se spousta věcí změnila. S Luckou jsme měly společný pokojíček, vymýšlely jsme různé hry, akce pro mladší sourozence. A hlavně díky ní jsem začala hodně číst knížky. Přišlo však i zklamání. A já zatoužila po velkém pokojíčku a být zase ta malá víla. Moje soukromí se ztratilo, ale moje maminka říká, že „Osudy dětí z dětských domovů je poznamenají na celý život“. A tak se snažím brát tyto děti takové, jaké jsou a kus svého soukromí jim dát.

A co dělám ve svém volném čase? Věnuji se svému nejmladšímu „bráškovi“ Patričkovi, kterému budou tři roky, je to naše sluníčko. Společně se psem Adélkou chodíme na vycházky do přírody. Na zahradě mám dřevěný domeček, ve kterém bydlí můj pes, morčata a králik. Dokonce tam můžu v létě i spát. Donesu si baterku, zachumlám se do spacáku a zase si do tebe můžu psát svoje nové zážitky a příběhy.

Tak jsem zavřela svůj deník a uchovala alespoň trošku svého soukromí na těchto stránkách.